

မြန်မာ့အသံ

ခေတ်ပျိုဖြူ

မိုလ်မ

(အပြင်းစားအချစ်လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)

အခန်း(၁)

“အမေဗိုလ်...ဟိုကောင် ပိုက်ဆံလှမ်းတောင်းပြန်ပြီမို့လား”

အစောက အထုပ်ကလေးပိုက်ပြီး ရပ်ကွက်ထဲကို ပျာပျာပျာပျာနဲ့ ထွက်သွားသည့် ဗိုလ်မကို သားဖြစ်သူ ဖိုးထောင်က တစ်ခုခု သွားပေါင် တာမှန်း တပ်အပ်သိတာနှင့် ထင်းခွဲနေရာမှ လှမ်းမေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သားဖြစ်သူစကားကို ဗိုလ်မက မကြားဟန်ပြုပြီး အိမ်လေးထဲကို ခပ် သုတ်သုတ်ဝင်သွားသည်။

သားဖြစ်သူကို အကျိုးအကြောင်း ပြန်ဖြေနေလျှင် အရစ်က ရှည်နေ လိမ့်ဦးမည်။

ဒါပေမယ့်...ဖိုးထောင်ကလည်းမရ၊ မဖြေချင်မှန်းသိလျက်နှင့် ထင်းခွဲရာမှ ထပြီး အိမ်ထဲကို တကူးတကနဲ့ လိုက်မေး၏။

“အမေဗိုလ်..သားမေးနေတယ်လေဗျာ”

ဗိုလ်မက အစောက ဖိုးထောင်မေးတာကို မကြားဟန်ဆောင်ပြီး မ သိသလို ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ဟဲ့ ဖိုးထောင်...ဘာမေးတာလဲ”

“မညာပါနဲ့ အမေဗိုလ်ရာ၊ သားသိပါတယ်။ ဟိုကောင် အီးတီပိုက်ဆံ လှမ်းတောင်းလို့ တစ်ခုခုသွားပေါင်းပြီး ပြန်လာတာမို့လား။ အမေဗိုလ်

ထွက်သွားတုန်းက လက်ထဲမှာ အထုပ်တစ်ထုပ် မြင်လိုက်ပါတယ်”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ ဟိုတစ်ခါ အလှူတုန်းက မစောသူဆီက ငှားထားတဲ့ ပါတိတ် သွားပြန်ပေးတာပါ။ နင်ကလည်း တကယ်တဲ”

ဖိုးထောင်က မအေဖြစ်သူစကားကို ယုံကြည်ပုံမရ၊ အိမ်ပေါ်တက်ပြီး မအေးခန်းထဲက တစ်ခုတည်းသော သစ်သားသေတ္တာကို တက်ဖွပြီး တစ်ခုခုကို ရှာလိုက်၏။

“ဟင်”

ဗိုလ်မ မျက်နှာပျက်သွားသည်။

နောက်ဖေးဘက်မှ ထမင်းအိုးတည်နေသည့် သမီးကြီးမိစ္ဆာကလည်း မအေဖြစ်သူ ဗိုလ်မကို အကဲခတ်နေသည်။ ဘာမှတော့ဝင်မပြောသေး။

“အမေဗိုလ်...သေတ္တာထဲက အမေ့ရဲ့ မင်္ဂလာဦးသတို့သမီး ဝတ်စုံရော”

“အဲဒါ...ဟို ခင်အေးကြူ ခဏငှားထားတယ်လေ”

ဒီတစ်ခါတော့ သမီးဖြစ်သူ မိစ္ဆာပါ ပါလာသည်။

“အမေ ဘာမှဖာမနေနဲ့တော့၊ ဟိုကောင်ကို ပိုက်ဆံပို့ဖို့ သွားပေါင်ရင် ပေါင်တယ်ပေါ့”

အညာမိသွားတော့ ဗိုလ်မက ငါအမေဆိုတဲ့အာဏာနဲ့အတူ ဘီလူးဆိုင်းတီးပါလေတော့သည်။

“နေစမ်းပါဦး... ညည်းတို့က စစ်လားဆေးလားလုပ်ရအောင် ညည်းတို့က ငါ့အမေလား။ ပြီးတော့ ကိုယ့်မောင် ကိုယ့်ညီအရင်းကိုများ ဟိုကောင် ဟိုကောင်နဲ့ ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ၊ ပြောစမ်း...ငါ့သားငါ ပိုက်ဆံ

ပို့တော့ရော ဘာဖြစ်လဲ၊ ဘာလုပ်ချင်လဲ”

ဗိုလ်မက ပြောရင်းဖြင့် စိတ်ပါလာပုံရ၏။

အသံတွေပင် တုန်ခါနေ၏။

သည်တော့လည်း မိစ္ဆာက နေထိုင်ထိုင်မသာနှင့် လေပြေပြန်ထိုး
နေသည်။

ဖိုးထောင်ကတော့ ငြိမ်သက်စွာ ရပ်နေမြဲ။

“အမေ့ကို သမီးတို့က ပြောချင်လွန်းလို့ ပြောနေတာမှ မဟုတ်တာ။
အခုဟာက အမေ့ရဲ့ တစ်ခုတည်းသော မင်္ဂလာဦးပစ္စည်းလေ။ ဘယ်မလဲ
နားက နားကပ်၊ ဘယ်မလဲ စဉ်းအိုးထဲကဆန်”

“အိုအေ...ပစ္စည်းသင်္ခါရ လူသင်္ခါရပဲ။ မင်္ဂလာဦးပစ္စည်းတော့ရော
ဘာဖြစ်သေးလဲ။ မိကျောင်းမင်းကို ရေကင်းပြမနေနဲ့။ ကိုယ့်မောင်လေး
လူတစ်လုံး သူတစ်လုံးဖြစ်ဖို့ပဲဥစ္စာကို”

“အမေဗိုလ်... သားတို့က ညီလေးအီးတီကို ပေးနေရတာကို
စေတနာပျက်လို့ ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး။ မကုန်သင့်တာမကုန်...”

“တော်ပြီ...ဖိုးထောင် မင်းလည်း ငါ့ကို စာတော်စာချလုပ်မနေနဲ့”

ဗိုလ်မတစ်ယောက် သားဖြစ်သူဗိုလ်မထောင်၏ စကားမဆုံးခင် သူမ
ပြောချင်ရာကို ဖြတ်ပြောလိုက်ပြီး အိပ်ခန်းထဲ ဝင်သွားလေသည်။

မိစ္ဆာက ခေါင်းတရမ်းရမ်းဖြင့် တည်လက်စထမင်းအိုးကို ယောက်မနှ
င့် ထမွေ့နေသည်။

ဖိုးထောင်ကတော့ အိပ်ခန်းထဲဝင်သွားသည့် အမေဗိုလ်ကျောပြင်ကို
ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းရှည်ကြီးတစ်ခုကို စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ချလိုက်

လေတော့၏။

*

အခန်း(၂)

ဗိုလ်မ။

ဗိုလ်မဆိုတာ ဟောဒီ တောမကျ မြို့မကျ နယ်မြို့ကလေး တစ်မြို့ရဲ့ ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်တစ်ခုမှာ နေထိုင်လာသူပါ။

ဗိုလ်မဆိုတာဖြင့် တစ်ရပ်ကွက်လုံးက မသိသူမရှိ။

ရိုးသားသည်၊ ကြိုးစားသည်။

သူမအလုပ်အပေါ်မှာ အပြည့်အဝ အာရုံစိုက်ပြီး စေတနာပါပါ လုပ်ကိုင်လေ့ရှိသူလည်း ဖြစ်သည်။

စိတ်ကတော့ဖြင့် ဘာထက်သလဲ မမေးလေနှင့်။

ပိုက်ဆံသာမရှိတာ လုံးဝ မဟုတ်လျှင် မခံတတ်။

ဆင်းရဲပေမယ့် မာနကတော့ မိုးအထိရှိသည်။

လူတစ်ယောက်ကို မခေါ်မပြောတော့ဘူးဆိုလျှင်ဖြင့် မပနဲ့တော့၊ အဲဒါ တစ်သက်လုံးစာပဲ။

ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာအားဖြင့် “ဗိုလ်” ဟူသည့် အမည်နာမအတိုင်း အသားဖြူဖြူ၊ အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် နှာတံပေါ်ပေါ်ရှိသည်။ မျက်လုံးမျက်ခုံးကောင်းမှုနှင့် မေးရိုးကျပုံ၊ နှုတ်ခမ်းပေါက်ပုံတို့ကြောင့် ပျိုရွယ်စဉ်အခါက အထက်တန်းဆန်ဆန်နှင့် အလွန်လှသွေးကြွယ်ခဲ့မည့် ပုံပန်း

သဏ္ဌာန်မှာရှိ၏။

စိတ်ဓာတ်ကတော့ အထက်ပါဆိုခဲ့သည့် အတိုင်းပါပင်။

ပင်ကိုယ်စိတ်ခံက သနားကြင်နာတတ်ပြီး စိတ်သဘောမနော
ကောင်း၏။

သို့သော် မဟုတ်လျှင်တော့ ဘယ်သောအခါမျှ ခေါင်းငုံ့မခံတတ်။

သူမမှာ သားသမီးလေးယောက်ထွန်းကားခဲ့သည်။

အကြီးဆုံးသမီး မိပွေးက ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် အိမ်ထောင် စောစီး
ကာကျကာ ရန်ကုန်မြို့မှာ ယောက်ျားဖြစ်သူနှင့် ဒိုးတူပေါင်ဖက်
လုပ်ကိုင်စားသောက် နေထိုင်လျက်ရှိသည်။

ဒုတိယမြောက်သားဖြစ်သူ ဖိုးထောင်ကတော့ လူပျိုကြီးများ
စာရင်းဝင်ကာ သူမနှင့်အတူ နေထိုင်၏။

ရပ်ကွက်ထဲတွင် ရရာအလုပ်အကုန်လုပ်၏။

အသောက်အစားကင်းကင်းနှင့် ရသမျှပိုက်ဆံကို အမေဖြစ်သူ ဗိုလ်
မကို အကုန်အပ်၏။

သူ့အောက်က မိစ္ဆာကတော့ အိမ်မှုကိစ္စအားလုံးတစ်ခုမှ လှည့်ကြည့်
စရာမလိုအောင် အလုပ်နှင့်လက်မပြတ် နေထိုင်တတ်သူ ဖြစ်သည်။

အဲ...အငယ်ဆုံးသားဖြစ်သူ အီးတီကတော့ အမေဗိုလ်၏
အသည်းကြော်ဖြစ်သည်။

ဗိုလ်မယောက်ျား ပေါက်ကြီးရှိစဉ်အခါက ဖိုးထောင်နှင့်မိစ္ဆာတို့ပါ
အစိုးရအထက်တန်းကျောင်း တက်ခွင့်ရသေးသည်။

ထိုစဉ်က ဗိုလ်မက ပျံကျဈေးထဲမှာ တို့ဟူးရောင်း၊ ပေါက်ကြီးက

မြေပဲခွဲစက်မှာ အလုပ်လုပ်နှင့် မိသားစုစားဝတ်နေရေး ပြေလည်ခဲ့၏။

အသောက်ဖက်သည့် ပေါက်ကြီးတစ်ယောက် အင်္ကျီမပါဘဲ အိမ်ရှေ့ ကွက်ပျစ်မှာ ထွက်အိပ်ရာမှ အဆုတ်အအေးပတ်ကာ ဆုံးပါးခဲ့ရ ရှာသည်။

သို့နှင့် မိစ်နှင့်ဖိုးထောင်တို့ကို ပညာရေး အားမပေးနိုင်ခဲ့။ ဝမ်းရေး ပြဿနာကို ဗိုလ်မ တို့ဟူးနှင့် မဖာထေးနိုင်ခဲ့။

သည်လိုနှင့် အငယ်ဆုံးကောင်တစ်ယောက်ပဲ ကောင်းမွန်စွာ ပညာသင်ခွင့်ရခဲ့၏။

အိမ်မှာ ကောင်းကောင်းစား၊ ကောင်းကောင်းနေခွင့်ရခဲ့၏။ ဗိုလ် မက အီးတီကို အတော်အရေးပေးသည်။

ထင်းတစ်ချောင်း မခွဲခိုင်း။ ရေတစ်ပုံ မဆွဲခိုင်းရက်။ အားအားရှိ စာ ကိုသာ ဖိကျက်ခိုင်း၏။

အီးတီကလည်း ပညာရေးဘက်မှာ ပါရမီပါရော့ထင်။ ကြိုးစားသည်။

အတန်းတိုင်းမှာ ပထမဆိုတာ အီးတီ ကန်ထရိုက်ယူထားသလိုပင်။

ဗိုလ်မ အီးတီကို တခြားသားသမီးတွေထက် ပိုခဲ့တာကိုတော့ ငြင်းမ ရ။

ဗိုလ်မယောက်ျားပေါက်ကြီးဆုံးတော့ အီးတီက ဗိုက်ထဲမှာနေစေ့ လ စေ့ကြီး။

ရက်လည်ဆွမ်းသွပ်တဲ့နေ့မှာပဲ အီးတီကိုမွေးသည်။ အီးတီက ဖအေ တူသား။

ဗိုလ်မက မတည့်အတူနေ ပေါက်ကြီးကို ပါးစပ်က မချစ်ဘူး။
စေတနာမရှိဘူး၊ တွင်တွင်ကြီး ပြောလေ့ရှိပေမယ့် ဒင်းရုပ်ကြောင့် ဗိုလ်
မစိတ်ရင်းအမှန်ကို လူတိုင်းသိ၏။

ဗိုလ်မနာမည်အရင်းက ဒေါ်လှထက်ပါ။

ဒါပေမယ့်...မဟုတ်မခံ ပြန်ပက်လွန်းသည့် စိတ်ဓာတ်ကြောင့် ငယ်
ငယ်ကတည်းက ဗိုလ်မ ဆိုပြီး သူငယ်ချင်းတွေက ခေါ်ဝေါ်ရာမှ အစပြု
ကာ နာမည်အရင်းပျောက်သွားရသည်။

နောက်ပေါက်ကလေးတွေဆို ဗိုလ်မနာမည်ကို ဗိုလ်မနာမည်ကို
ဗိုလ်မဟုတ်ပင် သိ၏။

ယုတ်စွအဆုံး အီးတီတောင် ကျောင်းအပ်တိုင်း မအေဖြစ်သူ ဗိုလ်မ
နာမည်အရင်းကို အသေအချာစဉ်းစားပြီးမှ ပြောရ၏။

အခုတော့ ဗိုလ်မက သားဖြစ်သူအီးတီကို ရန်ကုန်မြို့က အစ်မဖြစ်သူ
မိပွေးတို့ထံ ပို့ပြီး တက္ကသိုလ်ဆက်တက်စေသည်။

ဗိုလ်မက ထွန်းထွန်းပေါက်ပေါက်ရှိလှသည့် အီးတီကို ဆရာဝန်ကြီး
ဖြစ်စေချင်လှသော်လည်း ကံကြမ္မာက မျက်နှာသာမပေးခဲ့။

ဆယ်တန်းကို ဂုဏ်ထူးလေးဘာသာနှင့် ဆေးတက္ကသိုလ်အမှတ်မီ
သော်လည်း မိဘအခြေအနေကို ကောင်းကောင်းသဘောပေါက်တာ
ကြောင့် အီးတီက အဝေးသင်ပဲ ဆက်တက်မည်ဟု ဆိုပါသည်။ ဒါကို
ဗိုလ်မက လက်မခံ။

ဆရာဝန်မဖြစ်ပေမယ့် တရားသူကြီးဖြစ်အောင်တော့ အမေထားနိုင်
ပါသည်ဟုဆိုကာ (Law) ဥပဒေယူခိုင်းပြီး ဒေးတက်စေခဲ့သည်။

အခုအီးတီက ဥပဒေနောက်ဆုံးနှစ်ကျောင်းသား။ တစ်နှစ်တစ်နှစ်

အီးတီကျောင်းစရိတ်က မနည်းလှ။

အစ်မဖြစ်သူ မိပွေးက စားစရိတ် နေစရိတ် ထောက်ပံ့ထားလို့သာ တော်ရော့မည်။

မဟုတ်လို့ကတော့ မလွယ်။

အိမ်မှာရှိသမျှ အဖိုးတန်ပစ္စည်း ဘာတစ်ခုမှ မကျန်တော့။ ဒါကို သားဖြစ်သူ လုံးဝမသိစေရ။

ဗိုလ်မက ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် အီးတီကိုတော့ ကျောင်းပြီးအောင် ထား မည်သာ။

ဗိုလ်မ ဈေးထဲမှာ တို့ဟူးရောင်းရငွေမှန်သမျှကို သားဖြစ်သူအတွက် သပ်သပ်စုထားပြီး ဖိုးထောင်ဝင်ငွေဖြင့် အိမ်မှာ ဖြစ်သလိုစားသည်။

ဒီလိုဘဝကို ရုန်းကန်ပြီး သားဖြစ်သူအတွက် ပိုက်ဆံရှာရတာကို ဗိုလ်မ မမောပါ။

အရေးတကြီး ငွေလိုလာတိုင်းလည်း ရှိသမျှပစ္စည်း တစ်ခုခုကို လမ်း ထပ်အပေါင်ဆိုင်သွားဖို့အတွက်လည်း ဘယ်တော့မှ နှမြောတွန့်တို ရှက် ရွံ့ခြင်းမရှိပါ။

တစ်ခါတစ်ရံ ဖိုးထောင်နှင့် မိစ္ဆာတို့က ငြိုငြင်တာမျိုးမဟုတ်ပေမယ့် ဝမ်းရေးကိုတော့ ကသီလင်တ မနိုင်ချင်ပါ။

အခုလောလောဆယ်တော့ ဖိုးထောင်ဝင်ငွေက မဆိုးလှ။ နေ့ဘက် ရသမျှအလုပ်ကို ကြိုသလိုလုပ်ပြီး ညဘက်ကျပြန်တော့ ဗိုလ်မအသိ သူငယ်ချင်း ဆိုက်ကားကို နင်းနေ၏။

ဗိုလ်မက ဈေးထဲမှာ ဈေးရောင်းရင်း။ ရပ်ကွက်ထဲမှာ

အာလာပသလ္လာပ ပြောရင်း အီးတီအကြောင်းကို မမောနိုင် မပမ်းနိုင် ပြောတတ်သေးသည်။

သူ့သား ဘယ်လောက်တော်ကြောင်း၊ တတ်ကြောင်း စသဖြင့်ပေါ့။
ဥပမာ -

“အငယ်ကောင်အီးတီက ပျော့ဖတ်ဖတ်ရယ်။ ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်စားနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးလေ။ ပြီးတော့...ကျွန်မတို့ အမျိုးထဲမှာလည်း ဆယ်တန်းအောင်တဲ့လူက ခပ်ရှားရှားဆိုတော့ အငယ်ကောင်လေးကို တော့ တစ်ယောက်ဆိုတစ်ယောက် ပေါက်ပေါက်မြှောက်မြှောက် ကလေး ဖြစ်စေချင်တယ်၊ သားလေးကလည်း တော်ပါတယ်။ ဆယ်တန်းကို ဂုဏ်ထူးလေးသာဘာနဲ့ အောင်တာ ဆေးကျောင်းမထားနိုင်လို့ သာပေါ့တော်။ အခုတော့ ဥပဒေနောက်ဆုံးနှစ် ရောက်နေပြီလေ။ နောက်ပြီး ဒီကောင်က အနုပညာကလည်း ဝါသနာကြီးတယ်။ ကဗျာတွေ စာတွေ သီချင်းတွေ အလွန်ရေးတဲ့ကောင်”

အဲသလိုတွေပေါ့။

ဗိုလ်မများ သူ့သားအီးတီအကြောင်း ပြောနေရမယ်ဆိုရင် မျက်နှာကြီးက ပြုံးဖြိုးဖြိုး၊ ပါးစပ်က ပေါက်ပေါက်ဖောက်နေလိုက်တာ အမြဲပဲတွေ ထွက်ကျလာမလား မှတ်ယူရသည်။

ဒါ အခုမှ ဗိုလ်မ အီးတီအပေါ် ကဲတာ သဲတာမဟုတ်။ ဟိုအရင် ကလေးဘဝကဆို ပိုသေးသည်။

ကလေးချင်း ရန်ဖြစ်လို့များ အီးတီအိမ်ကို ငိုပြန်မလာလေနှင့် အဲဒါ ဘယ်သူ့သားသမီးပဲ ဖြစ်နေဖြစ်နေ ဗိုလ်မတို့က ထဘီခါးတောင်းကျိုက် လိုက်တော့တာ။

အီးတီနှင့် ပတ်သက်လို့ကတော့ ဗိုလ်မက လုံးဝ ဆက်ဆတ်ထိမခံ။

တခြားသားသမီးတွေဖြစ်သည့် မိပွေး၊ မိစံ၊ ဖိုးထောင်တို့တုန်းက ဒီ လောက်ကြီးမဟုတ်။ အီးတီကျမှသာ။

သည်လို အပင်ပန်းခံ အကြင်နာတွေပိုပြီး သားဖြစ်သူကို မြို့ တက္ကသိုလ်ပို့ ပညာသင်စေသည်ကို တချို့က ဝမ်းသာကြသလို တချို့က ကဲ့ရဲ့အပြစ်တင်ချင်ကြသည်။

မည်သူကမျှတော့ ဗိုလ်မကို အီးတီးနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဘယ်လိုဘယ်ဝါ ဝေမဖန်ရဲကြပါ။

ကွယ်ရာမှသာ အတင်းတုတ်ကြခြင်းဖြစ်၏။ ဗိုလ်မရှေ့လာပြောကြ ည့်ပါလား။

သိတယ်မဟုတ်လား။ ဗိုလ်မလေ။

အဲသလို ကွယ်ရာမှာ အတင်းအဖျင်းချသည့် လူတွေထဲမှာမှ ဗိုလ်မတို့ နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်အိမ်က အဆိုးဆုံးပဲဖြစ်သည်။

လူတွေရဲ့ စိတ်သဘောထားနှင့် လောကနိယာမ အတော်များများကို ကောင်းကောင်းသဘောပေါက်ထားသည့် ဗိုလ်မက “ချီးမွမ်းခုနစ်ရက်၊ ကဲ့ရဲ့ ခုနစ်ရက်” ဆိုသည့် ဆိုရိုးစကားကို လက်ကိုင်ထားပြီး မသိသလို နေလာခဲ့တာ ကြာပြီ ဖြစ်သည်။

စိတ်ထဲကတော့ ဘယ်သူတွေ ကိုယ့်အပေါ် ဘယ်လိုသဘောထား သည်ဆိုတာကို မှတ်မှတ်ထင်ထင် မှတ်သားထားလေ့ရှိတာလည်း ဗိုလ် မ၏ မထူးခြားသည့် အကျင့်တစ်ခုပင် ဖြစ်၏။

မျက်နှာချင်းဆိုင်အိမ်အကြောင်းဆိုရလျှင် ပြောမဆုံးပေါင်တောသုံး တောင် ဖြစ်ပေတော့မည်။

လွန်တာကတော့ ထိုအိမ်က အတော်လွန်ပါသည်။ ဒါကို တစ်ရပ်
ကွက်လုံးက သိသည်။

သိသည့်တိုင် အမုန်းမခံချင်ကြတာကြောင့် မချစ်သော်လည်း အောင့်
ခါနမ်းနေကြရသည်။

မဆက်ဆံချင်ပေမယ့် တစ်ရပ်ကွက်ထဲဆိုပြန်တော့ ရှောင်လွှဲ၍မရ
ဖြစ်နေကြရ၏။

ထိုအိမ်က မိန်းမနာမည်က မကြမ်းမြင့်။ နာမည်နှင့်လူ အင်မတန်
လိုက်ဖက်သည်ဟု ပြောရမလိုပင်။

ကြမ်းလိုက်တဲ့နှုတ်က အိမ်ရှေ့က ကတ္တရာလမ်းမကြီးအတိုင်း။

လူပုံကလည်း အတွင်းစိတ်ကို ဖွင့်ဟပြသထားသလို စိတ်ဓာတ်
ယုတ်ညံ့စေမှန်း ပေါ်လွင်စေလျက်။

အသားမဆိုစလောက်ကလေး ဖြူပေမယ့် နှာယောင်ကောက်ပြီး
နဖူးမောက်၏။

မျက်လုံးကျဉ်းကျဉ်းကလေးတွေ ပိုင်ဆိုင်ထားသည့်အပြင် ဆံပင်ပါ
ကောက်သေး၏။

အရပ်ထွက်တာကလွဲပြီး ဖနောင့်တိုပုံကအစ မိုးကြိုးပစ်ဘီလူးမကြံ
အင်လက္ခဏာ ပေါ်နေ၏။

ပြောတတ်လိုက်သည့် အတင်းအဖျင်းက လိပ်ကို ဂျှိုးဖြစ်တယ်ဆို
တာ ဘာဟုတ်ဦးမလဲ။

ပုရွက်ဆိတ်ကို ဂေါ်ဇီလာဖြစ်သွားစေမည်။ ပါးစပ်ကလည်း
နောက်ဆုံးပေါ် ဆဲရေးတိုင်းထွာနည်းမျိုးစုံကို သင်တန်းတက်စရာမလို

ပါဘဲ အလိုလိုကျွမ်းကျင် တတ်မြောက်လွန်းလှ၏။

ရင်မောက်မောက် ဖင်ကောက်ကောက်နှင့် သူမကို လူတကာက အဖက်မလုပ်ချင်တာသိပေမယ့် လူရာဝင်ချင်လွန်းလှသည့် သူမက သိသိရက်နှင့် နေရာတကာ စပ်စပ်စပ်စပ်လည်း ပါတတ်သေးသည်။

မိန်းမတင်လား ဆိုပြန်တော့မဟုတ်။ ယောက်ျားဖြစ်သည့် ကိုဆန်ထွန်းကလည်း ဘာထူးသနည်း။

နာမည်ကသာ ကိုဆန်ထွန်း။ လူက အဆံလက်တစ်ဆစ်မျှ ရှိသူမဟုတ်။

“အသွင်မတူ အိမ်သူမဖြစ်” ဆိုသည့် ဆိုရိုးစကားက သူတို့လင်မယားအတွက်ကတော့ သွေးထွက်အောင် မှန်ပါသည်။

ကိုဆန်ထွန်းကလည်း ယောက်ျားကြီးတန်မဲ့ မိန်းမဖြစ်သူ မကြမ်းမြင့်နည်းတူ သူများ အတင်းအဖျင်းပြောရာမှာ ဝါသနာ ထုံလှသည်။

အိမ်ထောင်ဦးစီးယောက်ျားသားပီပီ ဘာတစ်ခုမှမလုပ်။ အချိန်တန်မိုးလင်းတာနှင့် မိန်းမဆီက ပိုက်ဆံလေးနှစ်ရာတောင်းပြီး မင်းသားရှုံးအောင် ပြင်ဆင်ကာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို ထွက်တော့သည်။

တစ်ခါတစ်ရံဆို သနပ်ခါးအဖွေးသားပင် လိမ်းထားသေးသည်။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ တွေ့ရာလူနှင့် အတင်းအဖျင်းချပြီး တစ်နေကုန် အချိန်ဖြိုးပြီးမှ ပြန်လာလေ့ရှိသည်။

သူတို့လင်မယားကြားမှာ သနားစရာကောင်းသည်က တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေးဖြစ်သည့် ကေကြမ်းထွန်းပင် ဖြစ်သည်။

သူ့ခမျာ အပျိုဖော်ဝင်စလေးဖြစ်ပေမယ့် သူများသားသမီးတွေလို

ကျောင်းနေပြီး လှလှပပ ဝတ်စားမနေခဲ့ရ။

ယောက်ျားလေးများတန်းတူ အလုပ် အကြမ်းပတမ်းတွေကို လုပ်ကာ ပိုက်ဆံရှာရ၏။

ရသမျှ ပိုက်ဆံကို မအေဖြစ်သူ မကြမ်းမြင့်ကို တစ်ပြားမကျန်အပ်ရ၏။

တစ်ရပ်ကွက်လုံးက သမီးဖြစ်သူကို သနားကြပေမယ့် ဖအေ မအေတွေကို အမြင်ကတ်ကြတာကြောင့် မည်သူကမျှ ဆေးဖော်ကြောဖက် မလုပ်ကြ။

ကေကြမ်းထွန်းက အီးတီနှင့်ဆို ရွယ်တူလောက်ပင် ရှိသည်။ မရှိကြတာချင်းတူပေမယ့် နေထိုင်ဆက်ဆံရသည့်ဘဝ ပတ်ဝန်းကျင်က မိုးနှင့်မြေလို ကွာခြားလှ၏။

*

အခန်း(၃)

“အိုအေ...အဲဒီ ဗိုလ်မဆိုတဲ့ကောင်မက "ဝ" မရှိဘဲ "ဝိ" လုပ်နေတာ ပါအေ။ ကိုယ့်အခြေအနေကိုယ်ကြည့်ပြီး သားကို အလုပ်လုပ်ခိုင်းပြီး ရော။ အီးတီဆိုတဲ့ကလေးကို ဆယ်တန်းအောင်အောင် ထားတာကိုက လွန်လှပြီ။ ယောက်ျားလေးပဲ အဲလောက် မလိုပါဘူးအေ။ ဘွဲ့ရတော့ ရော ဘာလုပ်ရမှာမို့လဲ။ အလကား ငွေကုန် လူပမ်းဖြစ်အောင်။ ဘာတဲ့ မြို့ပို့ပြီး တက္ကသိုလ်ဒေးထားသတဲ့။ အဝေးသင်တောင် မဟုတ်ဘူးနော်”

ဟောသည်မြို့ကလေးရဲ့ တစ်ခုတည်းသော ပျံကျဈေးသည်လေးထဲ မှာ မကြမ်းမြင့်၏၊ မဲ့ကာရွဲ့ကာ အပုတ်ချပြောဆိုနေသံကို ဗိုလ်မတစ်ယောက် တို့ဟူးဘိုး လိုက်တောင်းနေရာမှ အမှတ်မထင် အစအဆုံး ကြားလိုက်ရ၏။

ဒေါသက "ထောင်းခနဲ" ထလာပေမယ့် ကန်စွန်းရွက်သည်ကပါ ပြန်ပြောတာကြောင့် ခဏ အသာနားထောင်နေလိုက်၏။

“မဗိုလ်မသား အီးတီလေးက တော်ပါတယ်တော်။ ဆယ်တန်းကို ဂုဏ်ထူးလေးဘာသာနဲ့ အောင်ထားတာမို့လား”

“အို...အလကားပါအေ။ ဘယ်ကခိုးချတာမှန်းမှ မသိတာ။ ငါတို့ ကတော့ အထင်မကြီးပါဘူး”

မကြမ်းမြင့်တို့ကတော့ သူမထုံးစံအတိုင်း အတင်းချနေပြန်သည်။

ဗိုလ်မက ကြားပေမယ့် လူမလို လူ့အဆင့်အတန်းမရှိသည့် လူမျိုးနှင့် စကားမပြောချင်တာကြောင့် သူမ၏ မဟုတ်မခံစိတ်ဓာတ်ကို ချိုးနှိမ်ထားရ၏။

လက်ဝါးကတော့ အတော်ယားနေချေပြီ။ အိမ်နီးနားချင်းတွေမို့သာ မနည်းသည်းခံထားရ၏။

“မဟုတ်တာ မကြမ်းမြင့်ရယ်။ အီးတီလေးက ငယ်ငယ်ကတည်းက အတန်းတိုင်းမှာ ပထမပဲဟာကို။ နဂိုတော်တာပါ။ ကျုပ်တို့ရပ်ကွက်ထဲမှာ ဂုဏ်ထူးလေးဘာသာနဲ့ ဆယ်တန်းအောင်တာ ဘယ်သူရှိလို့လဲ”

ကန်စွန်းရွက်သည်က အကျိုးအကြောင်း ပြောပြတာကို မကြမ်းမြင့်က လုံးဝလက်မခံ။

ခေါင်းတခါခါ ဖင်တခါခါနှင့်။

“နင်က ကြားထဲက ဘာဖြစ်နေရတာလဲ။ ငါတို့က ဒင်းတို့နဲ့ အိမ်နီးနားချင်တွေပါအေ။ အီးတီအကြောင်း အတွင်းသိအဆင်းသိ။ ငါက မဟုတ်တာ ပြောပါ့မလား”

မကြမ်းမြင့်အကြောင်းသိမို့ ကန်စွန်းရွက်သည်က နောက်ထပ် ဘာစကားမျှ မဆိုတော့။

“ငါပြောတာ မဟုတ်ဘူးလားအေ။ သားဖြစ်သူကတော့ မြို့ကျောင်းမှာ ပျော်လို့၊ ဟော... မအေတွေ အစ်ကိုတွေ အစ်မတွေကတော့ ဒီမှာ ရသမျှအလုပ်လုပ်။ နေပူမရှောင် မိုးရွာမရှောင်မှာ အငတ်ခံလို့၊ ကြည့်ပါလား...လူမွေးလူယောင်ကို မပြောင်ကြဘူး။ ဒီကြားထဲ အီးတီက လေးနှစ်ရှိပြီ အခုထိ ကျောင်းမပြီးသေးဘူး။ ကျနေတာပဲနေမှာပါအေ”

မကြမ်းမြင့်ကို ကန်စွန်းရွက်သည်က “ဪ သူကတော့ တော်တော်

လူမွေးလူရောင် တော်တော်တောက်ပနေတာကိုး။ သမီးလုပ်စာကို မရှက်မကြောက် ထိုင်စားနေပြီးတော့များ၊ ဟွန်း” ဆိုပြီး စိတ်ထဲကနေ ပြောနေမိ၏။

မကြမ်းမြင့်ကတော့ “ဪ...ဒုက္ခ ဒုက္ခ။ ထည့်လိုက်စမ်းပါအေကန်စွန်းရွက်ကလေး နှစ်စီး။ ငါ့မလည်း ပုစွန်ထုပ်တွေပဲ လှိမ့်စားနေတော့ တစ်နေ့က ဆေးခန်းသွားရတယ်လေ။ ဆရာဝန်က သွေးတိုးဖြစ်တာတဲ့။ ဒါနဲ့ပဲ အသီးအရွက်ကလေး ချက်စားမလားဆိုပြီး ကန်စွန်းရွက် ဝင်ဝယ်တာ။ ဆေးဖိုးကို ခုနစ်ထောင်ကျော်ပါတယ်ဆို။ ဒါနဲ့ ကန်စွန်းရွက်နှစ်စီး ဘယ်လောက်လဲ”

သူသူချင်း တစ်ပေါက်စွန်းပြပြီး အကြွေးပိုပြနေသည့် မကြမ်းမြင့်ကို ကန်စွန်းရွက်သည်က နှာခေါင်းရှုံ့ လုပ်ချောင်းဆိုးပြီး ခင်ရွဲ့ရွဲ့ ပြန်ဖြေသည်။

“အဟမ်း အဟမ်း...ကန်စွန်းရွက်နှစ်စီးမှ တစ်ရာပါတော်”

“ဟယ်...များလှချည်လား။ ငါးဆယ်ပဲထားပါ”

“အမယ်လေး...အရင်းတောင် ခုနစ်ဆယ်ရှိတယ်၊ မကြမ်းမြင့်ရေ၊ ယူမှာဆို ရှစ်ဆယ်ပဲ ပေးခဲ့”

အစောက အကြွေးကြီးကြွားပြီး ကန်စွန်းရွက်ဖိုး ငါးဆယ်ဆစ်နေသည့် မကြမ်းမြင့်ကို ကြည့်ပြီး ဗိုလ်မတစ်ယောက် စိတ်တိုနေသည့်ကြားမှ ပြုံးမိသွားသည်။

“အေး...အဲဒါဆို ရှစ်ဆယ်ကို နင်ဈေးသိမ်းမှ ငါ့အိမ်ကို ဝင်ယူ”

“ဟာ...ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ကျွန်မက ဈေးဦးတောင် မပေါက်သေးဘူး။ အကြွေးကတော့ မရဘူးနော်”

ဟုတ်တယ်လေ။ သူ့ခမျာ ဈေးဦးတောင် မပေါက်သေးတာ၊ ဘယ် အကြွေးပေးပါ့မလဲ။

ဟိုတစ်ခါကလည်းဒီလိုပဲ။ ပိုက်ဆံ အပြန်ဝင်ယူဆိုပြီး ချဉ်ပေါင်ရွက် နှစ်ရာဖိုး အကြွေးယူသွားတာ အခုထိ မရဘူး။

အမေ့ခံသွားတာလေ။ ဆုံးရော။ ငွေနှစ်ရာက အကြောင်းမဟုတ်ပေ မယ့် တောင်းရတာ တန်ဖိုးရှိလွန်းလှသည်။

သံသရာကြွေး ခံချင်ကြတာကိုး။ အဲဒီတုန်းက သွားတောင်းတုန်းက လည်း ပိုက်ဆံအိတ်က ကိုဆန်ထွန်းယူသွားလို့ပါ ဘာညာဆိုပြီး ဝေလည်ကြောင်ပတ် လုပ်နေတတ်သည်။

ဒီတစ်ခါတော့ မရတော့၊ ပြတ်ပြတ်ပဲ။

“အမယ်လေးတော်...ငွေလေးရှစ်ဆယ်နဲ့ ငါက မညစ်ပါဘူး။ အိမ်မှာ ငါးထောင်တန်တွေ အနုတ်ပျက်သွားမှာစိုးလို့ တမင်မယူခဲ့တာပါ။ တကယ်တည်း မပြောလိုက်ချင်ဘူး။ ပေါ်ဆန်းမွေး ဆန်ဖိုးပေးရင်းနဲ့မှ ငါလာပေးလှည့်ပါမယ်။ ဗိုလ်မတို့ဆို ပေါ်ဆန်းမွေးအနံ့တောင် ခံဖူးတာ မဟုတ်ဘူးရယ်။ ဆန်ကွဲနဲ့ဆန်ပြုတ်နဲ့ ပြီးနေရတာ။ အီးတီကို သူတို့က အားခဲနေကြတာလေ။ သူ့သားက ပြန်လုပ်ကျွေးမှာ ဆိုပြီးတော့။ ကဲ ကဲ...သွားမယ်။ အိမ်ကလူက ပေါ်ဆန်းမွေးမှ၊ ဆန်ကြမ်းဆို စားတာ မဟုတ်ဘူး”

မကြမ်းမြင့်က ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ကန်စွန်းရွက်စီးလေး ဆွဲခြင်းထဲ ထည့်ပြီး ကော့ကော့ ကော့ကော့နဲ့ ပြန်မယ်လုပ်တော့ ကန်စွန်းရွက် သည်က...

“မကြမ်းမြင့်....ပိုက်ဆံပေးခဲ့ဦးလေ။ အကြွေးဆိုရင်တော့ ပြန်ထားခဲ့

ပါ။ တကယ်ဈေးဦး မပေါက်သေးလို့ပါတော်”

“အမယ်လေး...ဖြစ်နေလိုက်တာ။ ရော့အေ...နင့်ကန်စွန်းရွက် မစား တော့ဘူး။ ဒီမှာ ဝက်သားချက်က ရှိပြီးသား”

ဆိုပြီး ကန်စွန်းရွက်နှစ်စီးကို ပစ်ချပြီး ပြန်အလှည့် -

“ဟင့် ဟင့်”

ဗိုလ်မနှင့် မထင်မှတ်စွာ မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့လိုက်ရသဖြင့် မ ကြမ်းမြင့်တစ်ယောက် ရယ်ရမလို ငိုရမလိုကြီး ဖြစ်သွားသည်။

စောစောကပင် ဗိုလ်မအကြောင်း အားမနာလျှာမကျိုး လျှောက် ပြောထားတာမို့လား။

ပြီးတော့ ဗိုလ်မအကြောင်း သူမ ကောင်းကောင်းသိထားသည်ဆို တော့ အချိုးက ချက်ချင်း ပြောင်းသွားသည်။

“အဟီး ဗိုလ်မ...နင် နေကောင်းလား ဘာလာဝယ်တာလဲဟင်”

တတ်လည်း တတ်နိုင်သည့်ဟာမကြီး။ အစောကပဲ ဗိုလ်မတို့ အကြောင်း အတင်းချပြီးတော့။

ဗိုလ်မကလည်း အိမ်နီးချင်းတွေမို့ သည်းခံနိုင်သလောက် သည်းခံ ထားပါသေးသည်။

အခုတော့ မကြမ်းမြင့်က ဗိုလ်မအချစ်တော် အီးတီအကြောင်းတွေပါ မဟုတ်တာတွေ ထည့်ပြောလာတာကြောင့် ဗိုလ်မ စိတ်မထိန်းနိုင်တော့။

သိတယ်မို့လား။ ဗိုလ်မဆိုတာကလည်း မဟုတ်မခံ ဆတ်ဆတ်ကျဲ လေ။

ကန်စွန်းရွက်သည်ကလည်း ပွဲကြီးပွဲကောင်းတော့ တွေ့ပြီဆိုပြီး

အသာငြိမ်ပြီး ကြည့်နေလိုက်၏။

“နင် မမြင်ဘူးလား၊ နေကောင်းလို့ ဈေးလာတာပေါ့”

ဗိုလ်မအသံက ဒေါသအရှိန်ကြောင့် မာဆတ်ဆတ်။

ဒါကို ကောင်းကောင်းသဘောပေါက်သည့် မကြမ်းမြင့်က အသာလစ်ထွက်ဖို့ ဟန်ပြင်သည်။

“အဟဲ...သွားဦးမယ်နော်”

“နေဦး”

အမိန့်သံဆန်သော ဗိုလ်မ တားဆီးမှုကြောင့် မကြမ်းမြင့် တစ်ယောက် မသိမသာ တွန့်သွားသည်။

“အင့်”

“အစောက နင် ဘာစကားပြောတာလဲ”

“ဟင်...အစောက ငါ ဘာပြောလို့လဲ။ မပြောပါဘူး၊ ကန်စွန်းရွက် ဆစ်နေတာပါနော်။ ဘာမှ မပြောဘူးနော်”

မကြမ်းမြင့်က မျက်နှာပျက်ပျက်နှင့် ကန်စွန်းရွက်သည်ကိုပါ သေဖော်ညှိလိုက်သေးသည်။

ဗိုလ်မက မကြမ်းမြင့်မျက်နှာကို တည့်တည့်စိုက်ကြည့်ပြီး မဲပြီးပြီးကာ စကားပြောတော့ သူမက အပြစ်ရှိသူပီပီ ခေါင်းငုံ့သွားသည်။

“ဒီမယ် မကြမ်းမြင့်...ဗိုလ်မအကြောင်း မသိရင် ဟောဒီတစ်ရပ် ကွက်လုံး ပတ်မေးလိုက်ဦး။ ဗိုလ်မတို့က ကိုယ့်ထမင်းကိုယ်စားပြီး ဘယ်တော့မှ သူများအတင်းပြောတာ ဝါသနာမပါဘူး။ ရွဲ့တာစောင်းတာကတော့ ဝေးရော။ အေး...မကျေနပ်ရင်တော့ အဲဒီလူကို တည့်တည့်

သွားပြောတာ။ ပုံစံမကျရင်တော့ ပါးကွဲပြီသာမှတ်”

“ဟုတ်ကဲ့...အဟဲ၊ အခု ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

ဗိုလ်မက ခပ်တည်တည်နှင့်ပြောတော့ ယောင်နနဖြင့် မကြမ်းမြင့်က ခေါင်းလိုက်ညိတ်ရင်းမှ နာမလည်သလို ပြန်မေး၏။

မသိလို့ကတော့ မကြမ်းမြင့်ပုံစံက တကယ့်ဖြူစင်သန့်ရှင်းတဲ့ ပီဘီကလေးငယ်လေးအတိုင်း။ အခုခေတ်စကားနဲ့ပြောရရင်တော့ အကယ်ဒမီရှေ့ပဲ။

“ဘာဖြစ်ရမလဲ၊ ဗိုလ်မတို့က ထုံးစံအတိုင်း၊ မကျေနပ်လို့ တည့်တည့်လာပြောတာလေ။ ပုံစံမကျရင်တော့ ပါးဆွဲချဖို့ ဝန်မလေးဘူး”

“နေစမ်းပါဦး...ငါက ဘာလုပ်လို့လဲဟေ့”

“ဘာလုပ်လို့လဲ ဟုတ်လား။ ဒီမယ် ကောင်မ၊ ဗိုလ်မကို ဘာကောင်မအောက်မေ့နေလဲ။ နင်တို့ပြောတာကို အစအဆုံးကြားတယ်။ ပြောင်ပလီမနေနဲ့”

“အင့်”

ဗိုလ်မအဆိုကြောင့် မကြမ်းမြင့် ဘာဆက်ပြောရမယ် မသိတော့။ တစ်ခါတည်း နှုတ်ပိတ်သွားသည်။

“ဒီမယ်၊ ငါ့သားအီတီအကြောင်း နောက်တစ်ခါ မဟုတ်တာပြောရဲပြောကြည့်၊ ပါးရှစ်စိတ်ကွဲမယ်မှတ်၊ ငါက မိဘအေ့၊ ငါ့သားသမီးတွေ အပေါ်မှာ ဘာမျှော်လင့်ချက်မှ မထားဘူး၊ သူတို့ဘဝ လူတစ်လုံး သူတစ်လုံးနဲ့ ပညာတတ်ဖို့ပဲ စိတ်ကူးရှိတယ်။ ငါ့ဘာသာ အငတ်ခံပြီး ငါ့သားကို ကျောင်းထားတယ်၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ၊ ဘယ်သူ့ဂရုစိုက်ရမှာလဲ ပြောစမ်း။ နင်သာ နင့်စိတ်နဲ့နှိုင်းပြီး သားသမီးလုပ်စာ မရှက်မကြောက်

ထိုင်စားပြီး သူများအတင်းအဖျင်း အရပ်တကာ လှည့်ပြောပြီး အဆင့်မရှိတဲ့ မိန်းမ ဟွန်း”

“ ...”

“ဘာတဲ့ ပြောသေးတာ၊ ရယ်စရာကောင်းလိုက်တာ၊ ပေါ်ဆန်းမွှေးမှ ပုစွန်ထုပ်မှတဲ့။ အဟိ နင်မြင်ရောမြင်ဖူးလို့လား။ တစ်နေ့မှ ထမင်းတစ် နပ်စားရတဲ့ကောင်မကများ”

“ဗိုလ်မ နင်လွန်လာပြီနော်”

“လွန်တော့ ဘာဖြစ်ချင်လဲ” ဆိုပြီး ဗိုလ်မက ပါးဆွဲချမယ်လုပ်တော့။

“တောက်...တစ်နေ့ နင်တွေ့ဦးမယ်” ဆိုပြီး တစ်ချိုးတည်း လစ်ပါ တော့သည်။ ကန်စွန်းရွက်သည်ကတော့ -

“ကောင်းတယ် မဗိုလ်မ။ ဒင်းက ဒါမျိုးနဲ့တွေ့မှ မှတ်မှာ”

ဟု ထောပနာပြုနေ၏။

ဗိုလ်မကတော့ မကြမ်းမြင့်ကို မျက်စိတဆုံး လိုက်ကြည့်ပြီး တောက် တစ်ချက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်း ခေါက်လိုက်လေတော့၏။

*